

Kerecsényi Éva

Hétalvók, ébresztő

Tudjátok, néha az a baj,
körmünkre ég az élet,
asztalt terítünk a semminek,
közben éhen hal a lényeg,
szemünkbe nevet a pillanat,
de fejünket félre rántjuk,
a kanyaron túl már messze jár
sok türelmét vesztett álmunk,
mint megkergült légy a fény körül,
megszokott köreink rójuk,
lerágott csont az életünk,
verset sem írnak rólunk,
szanaszét szórjuk kincseink,
mintha időnk tengernyi volna,
két kézzel mohón kapkodunk,
ám vészesen ketyeg az óra.
Hétalvó szívek, ébresztő,
míg a mutatók ütemre járnak,
csípjétek nyakon a perceket,
s ne álljátok útját a vágynak.